

החלטה

לפני בקשה להחזרת תפוסים לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן - "הפקודה").

רקע קצר

התפוסים הם חלקי חילוף לרכב אשר נתפסו, על ידי יחידת אתגר, ביום 15/12/13 על משאית נהוגה על ידי פיראס ביאדי (להלן - "נהג המשאית" או "הנאשם") בדרך מחסום 110 בכביש 5.

נהג המשאית נעצר ונחקר, משאיתו שוחררה אך חלקי החילוף לרכב נשארו תפוסים בידי המשטרה. ביום 11/5/14 הוגש כנגד נהג המשאית בה נתפסו חלקי החילוף כתב אישום בתיק פלילי שמספרו 18930-05-14 התלוי ועומד בבית משפט זה. כתב האישום מייחס לנהג המשאית עבירה של עשיית פעולה במוצר תעבורה משומש משטחי האחריות האזרחית הפלסטינית לפי סעיף 10(א)(5) לחוק הגבלת השימוש ורישום פעולות בחלקי רכב משומשים (מניעת גניבות) התשנ"ח - 1998 (להלן - "החוק").

על פי עובדות כתב האישום, העביר הנאשם ביום 15/12/13 מעילאר אשר בשטחי הרשות הפלסטינית 14 מוצרי תעבורה משומשים דרך מחסום 110 כשהם מועמסים על משאית אשר בבעלותו. במעשה זה ביצע הנאשם פעולה במוצר תעבורה משומש משטחי האחריות האזרחית הפלסטינית.

הבקשה והתגובה לה

בבקשה נטען כי המבקשת היא חברה לסחר הרשומה בעזה ומחזיקה באישורים מטעם הרשות הפלסטינית לעסוק במסחר וכי היא הבעלים של חלקי חילוף שנתפסו על ידי המשטרה.

הבקשה נוסחה לראשונה ביום 11/5/14, אשר על פי הנתען רכש את חלקי החילוף מחברון, מידי חברה העוסקת במסחר בחלקי חילוף, על מנת להעבירם לעזה. לטענתו, רכישת חלקי החילוף נעשתה בתנאי תקנת השוק, ממקור חוקי ובתמורה ובהיותו בעלי החלקים הללו, ובאין לו קשר לעבירה כלשהיא יש להחזיר לו חלקי החילוף. בדיון שהתקיים לפני התנגד בא כוח המשיבה לבקשה, הן בטענה כי טענת המבקשת לבעלות בחלקי החילוף היא טענה בעלמא שלא הוכחה, הן בטענה כי התפוסים דרושים בהליך פלילי המתנהל כנגד נהג משאית וכי בכוננתה לבקש השמדתם, והן בטענה כי אף בגרסת המבקשת מתגלה עבירה לכאורה.

דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה מותווית בפרק הרביעי לפקודה ובעיקר בסעיפים 32, 34 ו-35 שבה. המבקשת טוענת, כאמור, כי רכשה את חלקי החילוף על פי תנאי תקנת השוק וכי הבעלות בהם מסורה לה. אין היא טוענת כנגד העובדות שבכתב האישום.

אין אפוא מחלוקת כי חומר החקירה שהוצג בפני מניח תשתית ראייתית לכאורה להגשת כתב האישום ולהרשעה. מכאן שמתקיים פוטנציאל לחילוטם או השמדתם של חלקי החילוף כאמצעי מניעתי או עונשי, ככל שהנאשם יורשע בדיון.

אין אף מחלוקת באשר לקיומו של מקור לסמכותה של המשטרה לתפוס את חלקי החילוף בהתאם לסעיף 32(א) לפקודה ולהמשיך ולהחזיק בהם לפי שקיים יסוד סביר להניח כי נעברה בהם העבירה נשוא כתב האישום.

כתב אישום נגד נהג המשאית בה נתפסו חלקי החילוף, הוגש ביום 11/5/14, ובתוך מסגרת הזמן הקבועה בסעיף 35 לפקודה וקודם שחלפו שישה חודשים מיום תפיסת חלקי החילוף, ואין מקום למחלוקת אף בעניין זה.

המחלוקת נסבה, אפוא, על שאלת בעלותה של המבקשת בחלקי החילוף וטענתה לזכות קניינית בהם. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים ובחומר החקירה מצאתי כי טענה זו של המבקשת נסתרת בעליל מתוך חומר החקירה, וכי אף לו הייתה מוכחת, הרי שדין הבקשה היה להידחות ממילא משום שההחזקה בחלקי החילוף אסורה על פי הדין בישראל ומתוך העולה מהחוק, האיסור הוא מוחלט.

מחומר החקירה עולה כי הנהג שנעצר עם משאיתו וחלקי החילוף - פיראס ביאדי, סיפר בחקירתו כי חלקי החילוף הם של אחד שאדי שדיד מהישוב עילאר ונמסרו לו להובלה ליישוב ברכיה, כאשר בהמשך יועדו להגיע לעזה לידי אחד בשם סיד חילו. בחקירתו נשאל הנהג אף לעניין מסמך שסומן ו-16.12.13 וטען כי מדובר בהסכם מכירה של שני רכבים בין מוכר בשם אבו מעאויה דיב דיב לבין קונה בשם שדי מוסטפה שין שדיד תושב עליאר.

יער כי ב"כ המבקשת טען בבקשה כי בעלי המבקשת נחקר בעניין במהלך חודש פברואר 2014 ומסר גרסה. טענה זו סותרת הנתען במכתב ששלח עו"ד מסרי למשטרה בשם בעלי המבקשת, ביום 9/3/14, בו צוין כי למרות שתואמה עמו פגישה במחסום ארז לצורך קבלת גרסתו לא התאפשרה הפגישה בסופו של יום ועל כך אף קיים מזכר בתיק החקירה.

המסקנה הנלמדת מכל אלה היא כי אין בחומר החקירה כל ראיה ואף לא איזכור הקושר את המבקשת בזיקה קניינית או פרוצדורלית לחלקי החילוף, שיש בה כדי לבסס טענתה לרכישתם. המבקשת לא הציגה מסמכים, אשר לטענתה מוכיחים בעלותה, ולא תמכה הבקשה בתצהיר.

טענת הבעלות או הזכות בחלקי החילוף של המבקשת היא, אפוא, טענה בעלמא שלא הוכחה ועל כן נדחת. אלא שבכך לא סגי. הבסיס העיקרי לדחיית הבקשה נעוץ בהיות חלקי החילוף מוצר תעבורה משומש אשר נעשתה בו פעולה האסורה על פי החוק.

על פי החוק חל **איסור מוחלט** לרכוש חלקי חילוף משומשים של רכב משטחי האחריות האזרחית הפלסטינית. יתירה מזו, העונש בגין "פעולה במוצר תעבורה משומש" כלשון החוק הוא שלוש שנות מאסר (סעיף 10 לחוק). כמו כן, סעיף 10 הנ"ל מפנה לסעיף 18(ב) לפיו חל האיסור: "לא יעשה אדם כל פעולה במוצר תעבורה משומש משטחי האחריות האזרחית הפלסטינית". מוצר "תעבורה משומש" מוגדר בסעיף קטן (א) כך:

"...מוצר תעבורה שפורק מרכב שלא לשם הרכבתו מחדש באותו רכב" ואילו "מוצר תעבורה" מוגדר באותו סעיף: "...כל חלק המשמש או המורכב לרכבת חלק חילוף וכל מוצר שהוא חלק מצידו הרכב".

למותר לציין כי חלקי החילוף שנתפסו במשאיתו של הנהג עונים להגדרה זו.

משחל איסור מוחלט זה, אשר בצדו עונש של שלוש שנות מאסר, ויש לשים אל לב כי אין למבקשת או לנהג הגנה כקבוע בסעיפים קטנים (א) ו- (ב) לסעיף 10(5) לחוק, לפי שחלקי החילוף לא נרכשו לפני 20.9.1998 - ס"ק (א), כמו גם, חלקי החילוף לא נקנו ממי שעוסק במכירתם בישראל, אלא כפי הטענה נקנו בחברון - ס"ק (ב) - ממילא נשמט כל בסיס חוקי לטענת המבקשת.

עולה אפוא כי אפילו הייתה מוכחת זכות קניינית או אחרת של המבקשת בחלקי החילוף, הרי ששעה ועל פי החוק ההחזקה או המסחר בהם אסורים על פי הדין בישראל, אין מקום לבקש השבתם אף לידי מי שרכש בהם זכות.

אשר על כן ועל יסוד כל המפורט לעיל, אני דוחה הבקשה.

עותק מהחלטה זו יועבר לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט"ו אב תשע"ד, 11 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.